

пладня мракъ, кой-то му помогна да прѣведе безъ бой конницѣ-тѣ прѣзъ Дунавъ, и да стѣпи на земѣ-тѣ неприштелскѣ.

А Българе-тѣ вече бѣхѣ готовы да дочакатъ Руси-тѣ. Тѣ видѣхѣ, че стража-та Огнемирова прѣминѣ, и чякахѣ сгоднo врѣме да нападнатъ напрасно на неѣ.

Въ най силнѣ-тѣ борѣ обиколихѣ тѣ рускѣ-тѣ стражѣ со сичкы-тѣ си войскы. Кой свари да си измѣкне сабѣ-тѣ, кой не бѣше обиколень отъ цѣла купщинѣ, той ся брани и умрѣ со славѣ. Сичкы другы и самы-атъ воквода Огнемирѣ бѣхѣ заробены; връзахѣ гы, и гы доведохѣ при българскы-атъ вокводѣ комитопула Самуила. Какъ то ся виждаше, честь-та сама му помагаше, а той като научи че бора-та разбила рускы-тѣ корабы, не бѣ вредень да испечели отъ тѣхнѣ-тѣ бѣдѣ, най задоволи ся той съ прѣвѣ-тѣ побѣдѣ, и ся върна на Прѣславъ, дето бѣше трѣжествено дечяканъ, като избавитель на царство-то.

— Хай! хай! да го издигнемъ на щитъ! выкаше народ-атъ, кой-то тичаше съ радостень крѣськъ подирѣ комитопула, подирѣ поробены-тѣ Руси и придобытъкъ.